

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **I. T.**, nar., st. přísl., t. č. bytem, trvale bytem, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2017, č. j. CPR-8612-3/ČJ-2017-930310-V261,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 2. 6. 2017 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2017, č. j. CPR-8612-3/ČJ-2017-930310-V261 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004, správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké

policie, oddělení pobytových agend Brno, ze dne 24. 1. 2017, č. j. KRPB-282502/ČJ-2016-060026-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

Správním orgánem prvního stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona pak byla doba k vycestování z území stanovena do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, v platném znění, byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Dále bylo rozhodnuto tak, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť má za to, že nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány své závěry o tom, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, učinily pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ev. č. X ze dne 9. 12. 2016. K tomuto závaznému stanovisku pak správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu“. Žalobce tak nesouhlasí s tím, že bez dalšího vlastního zkoumání a prověřování převzal závěry uvedené v předmětném závazném stanovisku jako podklad pro tu výrokovou část svého rozhodnutí, ve kterém konstatuje, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Takový postup dle žalobce ve vztahu k závaznosti závazného stanoviska pro rozhodování o správním vyhoštění není v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu a ani s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ust. § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoli obsah závazného stanoviska, kdy vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán, který vydává správní rozhodnutí, musí vyplývat až ze zvláštního zákona. V případě ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neplyne, neboť je zde dána pouze jediná podmínka, a to, že správní orgán je povinen si vyžádat takové závazné stanovisko od ministerstva. Postup, kdy správní orgán prvního stupně vychází výlučně a bez dalšího z takového závazného stanoviska, je postupem v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a je tudíž postupem nepřezkoumatelným. Jestliže následně žalovaná v rámci přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež

je dle žalobce rozhodnutím nepřezkoumatelným, pak tento postup žalované znemožnil, aby přezkoumala odvoláním napadené rozhodnutí plně v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu.

Na základě uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

III. Průběh správního řízení

Soud pro posouzení věci zjistil ze správního spisu následující relevantní skutečnosti. Dne 1. 12. 2016 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně se žádostí o řešení pobytové situace na území České republiky. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá platné vízum k pobytu. Správní orgán tak dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a daného dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce uvedl, že do České republiky poprvé přicestoval v roce 2002 za účelem zaměstnání. Žalobce je ženatý, na území České republiky však nemá žádnou rodinu, závazky či pouta a nevlastní zde žádný movitý ani nemovitý majetek. Dodal, že poslední vízum, které jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, bylo vízum č. X s platností od 31. 5. 2016 do 30. 8. 2016. Žalobce měl zažádáno o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, to mu však bylo dne 21. 9. 2016 zamítnuto. V době stanovené vízem nevycestoval, jelikož se uvedené dozvěděl až od zplnomocněného zástupce dne 30. 11. 2016.

Správní orgán prvního stupně dne 1. 12. 2016 zaslal na Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) žádost o zaslání informací, neboť bylo zjištěno, že žalobce podal dne 17. 12. 2013 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, kdy dne 14. 5. 2014 bylo podáno neodůvodněné odvolání. Dne 7. 12. 2016 bylo ze strany ministerstva zasláno sdělení, že žalobce podal dne 17. 12. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Toto řízení bylo dne 28. 4. 2014 zastaveno a postoupeno odvolacímu orgánu, který dne 19. 9. 2016 vydal rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 6. 2016.

Správní orgán prvního stupně také zjišťoval, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že tento zásah není takového rozměru, aby dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo správním orgánem vyžádáno závazné stanovisko ministerstva ev. č. ev. č. X ze dne 9. 12. 2016., dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování je možné.

Žalobce, popř. jeho zmocněnec se k věci v průběhu správního řízení nevyjádřil, ač k tomu byl dne 13. 12. 2016 správním orgánem prvního stupně vyzván.

Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce od 22. 9. 2016 do 1. 12. 2016 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Po zvážení protiprávního jednání žalobce stanovil dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním ze dne 24. 2. 2014, jež po výzvě správního orgánu prvního stupně nebylo následně doplněno.

V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým správním orgánem a po posouzení spisového materiálu a prvostupňového rozhodnutí dospěla k závěru, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání, tj. naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tím, že setrval na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná tak shledala prvostupňové rozhodnutí věcně správným, náležitě odůvodněným a založeným na dostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu jej potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „S. ř. s.“).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že všechny žalobní námitky směřují pouze proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu a žalované ve věci posouzení důvodů pro nevycestování žalobce, které byly vyhodnoceny ministerstvem v závazném stanovisku k vycestování. Naproti tomu mezi účastníky není sporné samotné naplnění důvodů skutkové podstaty pro vyhoštění cizince obsažené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Stěžejní námitka žalobce je postavena na tom, že správní orgány bez vlastního přezkumu převzaly závěry uvedené v závazném stanovisku ministerstva ev. č. X ze dne 9. 12. 2016, dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Otázkou tak pro nyní projednávanou věc je posouzení otázky, zda jsou správní orgány rozhodující o vyhoštění povinny se zabývat věcnou stránkou závazného stanoviska vydaného ministerstvem.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu „*závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*“

Závazné stanovisko je úkonem správního orgánu podle části čtvrté správního řádu, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení ve smyslu § 67 správního řádu a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Závazným stanoviskem se tedy nezakládají, nemění, neruší ani nedeklarují práva či povinnosti konkrétních osob. Závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn, a také jeho vydávání (podmínky nebo kritéria, za kterých je lze vydat) musí mít zákonnou oporu (viz Jemelka L., Pondělíčková K., Bohadlo D., Správní řád, 5. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 710).

Jak vyplývá z dikce § 149 odst. 1 správního řádu, správní orgán závazné stanovisko vydává na základě zvláštního zákona a v něm obsaženém zákonném zmocnění. V daném případě je toto zmocnění stanoveno v § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*“ Nepochybně se tak jedná o závazné stanovisko podle § 149 odst. 1 správního řádu. Lze poukázat zejm. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 Azs 225/2014-34 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud dovodil platnost trvání závazného stanoviska pro postup orgánů Policie ČR i v navazujících rozhodnutích, nezmění-li se zásadním způsobem stav věci, obdobně také v rozsudku ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53 považoval Nejvyšší správní soud ministerstvo v kontextu vydání závazného stanoviska za dotčený orgán, což obojí potvrzuje vnímání tohoto závazného stanoviska jako závazného pro výrok rozhodnutí o správním vyhoštění.

Zásadní v tomto ohledu je právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26, podle něhož „*pokud zvláštní zákon (tj. zákon o ochraně přírody a krajiny) výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, Nejvyšší správní soud považuje za rozhodující, zda příslušné závazné stanovisko podle zákona č. 114/1992 Sb. naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů.*“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku řešil otázku charakteru úkonu správního orgánu, který měl formu správního rozhodnutí, nicméně obsahově se jednalo o závazné stanovisko, přičemž Nejvyšší správní soud při kvalifikaci tohoto úkonu upřednostnil materiální hledisko. Zároveň se obdobně jako v předmětné věci jednalo o aplikaci zvláštního zákona, který nabyt účinnosti dříve, než ustanovení § 149 správního řádu, které institut závazného stanoviska zakotvilo. Obdobně vyznívá též stanovisko poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu uvedené v závěru č. 31 ze dne 10. 4. 2006, podle něhož závazná stanoviska či souhlasy podle zvláštních zákonů (podmiňující úkony) je třeba posuzovat jednotlivě podle jejich povahy vycházející ze zvláštních zákonů. Ustanovení § 149 správního řádu předpokládá, že zvláštní zákon stanoví formu, jakou bude příslušný podmiňující úkon učiněn. Tyto podmiňující úkony jsou závaznými stanovisky podle § 149 správního řádu, pokud odpovídají znakům vymezeným v § 149 odst. 1 správního řádu. V případě, že ze zvláštního zákona vyplývá, že podmiňující úkon má charakter rozhodnutí, nemůže se jednat o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>).

Podle judikatury (např. rozsudek KS v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84) správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti, což by popíralo samotný smysl závazných stanovisek. Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení.

Krajský soud tedy dovozuje, že „závazné stanovisko“ podle § 120a zákona o pobytu cizinců je jako podle svého výslovného označení, tak i podle svého obsahu závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu.

Dále musel krajský soud vyhodnotit v kontextu žalobních námitek otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vydaného na základě předmětného závazného stanoviska.

S ohledem na okolnosti projednávané věci soud konstatuje, že ze závazného stanoviska je jednoznačně zřejmé, z jakých okolností týkajících se situace v zemi správní orgán vycházel. Dostatečně postihl tamější situaci a zohlednil také individuální rozměr věci. Poukázal

na místo bydliště žalobce a vysvětlil, proč mu tam při návratu nehrozí nelidské či ponižující zacházení či jiná újma. Odůvodnění závazného stanoviska je logické, srozumitelné a situaci žalobce se dostatečně zabývá. Dle názoru Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53, *„Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.“* Tento právní názor ovšem byl vysloven ve specifickém kontextu, kdy bylo závazné stanovisko mj. postaveno i na nepravdivých premisách (neexistence politické strany uváděné účastníkem řízení). Přezkoumatelnost předmětného stanoviska ministerstva v nyní posuzované věci vychází zejména z toho, že ministerstvo poukázalo na všechny pro věc rozhodné skutečnosti. Ze závazného stanoviska vypracovaného ministerstvem ze dne 7. 12. 2016 ev. č. X vyplývá, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. V odůvodnění tohoto stanoviska je uvedeno, že žalobce nesdělil v průběhu správního řízení o vyhoštění žádný důvod, který by mu bránil vycestování z České republiky a jeho návratu do domovského státu, naopak se chce na Ukrajinu vrátit co nejdříve. Ministerstvo zároveň nedošlo k závěru, že by žalobci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Žalobce také nedoložil, že by mu ve vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Současně se ministerstvo seznámilo s Informací OAMP – Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země (součást správního spisu) a je mu známo, že v zemi neprobíhá takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále dospěl k závěru, že politickou a zejména bezpečnostní situací na Ukrajině lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala žalobci bezpečný návrat., kde má žalobce trvalé bydliště, není zasažena střety vládních vojsk a povstalců. Vycestování žalobce též nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, znovu vyslovil k přezkumu závazného stanoviska k vycestování v řízení o vyhoštění tak, že: *„Pokud žalobní námitka směřovala do obsahu závazného stanoviska a městský soud potřeboval posoudit jeho zákonnost, měl si, podle názoru Nejvyššího správního soudu, podklady pro závazné stanovisko, pokud tyto nebyly součástí správního spisu, vyžádat od správního orgánu, aby mohl ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž bylo závazné stanovisko založeno. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v žalobě současně namítala nemožnost dohledat tyto podklady, bylo nezbytné se s celou touto námitkou (správní orgány i městský soud nevycházely z aktuálních a relevantních zpráv o zemi původu a tyto nebyly dohledatelné) přezkoumatelným způsobem vypořádat. Městský soud si tyto podklady nevyžádal a neučinil žádnou úvahu ve vztahu k této žalobní námitce. Z jeho odůvodnění tak vůbec nevyplývá, proč považoval tuto žalobní námitku stěžovatelky za lichou. I v této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný.“*

Krajský soud má za to, že závěry citovaného rozsudku na předmětnou věc přímo nedopadají, neboť žalobce v žalobě nezpochybňuje správnost (zákonnost) podkladového

závazného stanoviska ministerstva ve věci vycestování, nýbrž pouze jeho přezkoumatelnost. Krajský soud za této situace nepovažoval za nutné zkoumat ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. samotný soulad závěrů ministerstva s podklady, na něž se závazné stanovisko odvolává (tzn. zákonnost a věcnou správnost závazného stanoviska), neboť by nepřípustně dotvářel rámec žalobních bodů, jimiž byl při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán.

Z obsahového hlediska tedy předmětné závazné stanovisko ob stojí. Žalobci nebylo znemožněno, aby s jeho závěry polemizoval. Žádné výtky v průběhu správního řízení neuplatnil. Měl možnost se k věci vyjádřit před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Předně měl žalobce postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, dle něhož *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“*

V případě odvolání proti rozhodnutí podmíněným závazným stanoviskem, které fakticky směřuje proti obsahu závazného stanoviska, je odvolací správní orgán nadále závazným stanoviskem vázán. Proto si vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčeného orgánu, který závazné stanovisko vydal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63 (2167/2011 Sb. NSS), *„jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4... vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“*. Odvolací správní orgán se v daném ohledu obrací na nadřízený dotčený orgán. V rámci odvolacího řízení probíhá kvazi odvolací řízení na úrovni dotčeného orgánu. Jemu je zasláno odvolání s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a účastníků. Podle judikatury (srov. rozsudek MS v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, 3018/2014 Sb. NSS) *„nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4... předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.“* Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení neučinil jedinou výhradu vůči závaznému stanovisku, neměly správní orgány možnost se k závaznému stanovisku blíže vyjádřit.

Žalovaná, popř. správní orgán prvního stupně, tak nepochybili, když přijali za své skutečnosti uvedené v závazném stanovisku a zakomponovali jej do svých rozhodnutí.

V daném konkrétním případě však bylo možno na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu jednoznačně usoudit, že předmětné závazné stanovisko odpovídalo stavu věci. Zároveň správní orgány posoudily i všechny ostatní překážky pro vyhoštění či vycestování žalobce (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Rozhodnutí žalované tak krajský soud vyhodnotil jako přezkoumatelné a správné.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně